

smyslu § 1 zákona o ruč. žel., pokud není zjištěno, že žalobce věděl a vědět musel, že k nárazu dojde a přes to se nevzdálil a tak příhodu v dopravě spoluzavinil.

Čís. 8725.

K odporu podle § 8 odp. ř. není oprávněn věřitel, jemuž přísluší vykonatelný nárok na určité jednání neb opomenutí dlužníkovu.

(Rozh. ze dne 16. února 1929, Rv II 442/28.)

Žalobce najal od Vincence K-a byt. Ježto mu Vincenc K. byt neodevzdal, žaloval ho o dodržení smlouvy. Spor vysoudil. Krátce po rozsudku postoupil Vincenc K. notářským spisem dům žalovaným. K. zemřel před výkonem exekuce na vyklizení bytu. Exekuce byla bezvýslednou a byla zrušena proto, že závazek k vyklizení bytu nepřesl na singulární nástupce ve vlastnictví bytu. Žalobce, tvrdě, že převod vlastnictví byl proveden K-em úmyslně, by bylo žalobci znemožněno provedení jeho nároku, a že tento úmysl byl znám poručníku žalovaných, domáhal se žalobou, o niž tu jde, rozsudku, že vlastnictví nabyté žalovanými k domu notářským spisem jest proti žalobci bezúčinné, že žalovaní jsou rukou společnou a nedílnou povinni odevzdati žalobci byt, po případě nahraditi mu škodu, jež mu vzešla z nedodržení nájemní smlouvy. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Dovolání, opřené o důvody § 503 čís. 2 a 4 c. ř. s., není oprávněno. V souzeném případě netřeba se vůbec obíratí otázkou, zda jest k odporu podle § 8 odp. ř. oprávněn jen věřitel, který má vykonatelnou peněžitou pohledávku (v tom smyslu rozhodnutí čís. 7598 sb. n. s., pak Bartsch-Pollak k § 8 pozn. 4 a 15 a také již rozhodnutí dřívějšího nejvyššího soudu ve Vídni čís. 13.433 Gl. U. st. ř.), či také věřitel, který má jiný vykonatelný nárok na plnění, na př. na vydání určitého množství zastupitelných věcí, neboť vždy to musí býti taková pohledávka, která dopouští vedení exekuce »na jmění dlužníkovu«, t. j. pro kterou by bylo možno dosíci uspokojení přímo ze jmění dlužníkovu vedením exekuce na toto jmění. Nemůže sem tedy náležeti vykonatelný nárok na určité jednání neb opomenutí dlužníka a na jeho vynucení (srov. také komentář Bartsch-Pollak k § 8 pozn. 4, Lehmann II. str. 219, druhý odstavec první věta, Steinbach-Ehrenzweig str. 481 odst. 2). Právě o takový případ v tomto sporu jde, neboť vykonatelný nárok žalobce záleží v tom, že jeho dlužník byl povinen splniti nájemní smlouvu, uzavřenou se žalobcem tím způsobem, že dlužník měl svůj byt vykliditi a žalobci odevzdati. Předmětem tohoto nároku jest tedy určité dlužníkovu jednání, které může býti vynuceno jen exekucí podle § 349 ex. ř. Marne se dovo-

latel snaží dolíčiti, že i v tomto případě jde o exekuci »na jmění dlužníkovu«, přehlížeje, že na jmění se tu exekuce nevede a že exekuční řád sám zařadil přenechání nebo vyklizení nemovitostí do třetího oddílu nadepsaného »exekuce k vynucení jednání neb opomenutí«. Pokud dovolání poukazuje na opačné názory komentářů Dr. Lehmannů str. 219 a Steinbacha-Ehrenzweiga str. 482, přehlédlo, že tam jest řeč o nároku na plnění individuálně určité věci, neb určitého množství zastupitelných věcí, zejména i o nároku na náhradní plnění podle § 430 obč. zák., že však i tam jest zastáván názor, že k odporu podle § 8 odp. ř. nestačí exekuční titul, zavazující dlužníka jen k určitému jednání. Pokud žalobce udržuje ještě v dovolání eventuelní žalobní návrh na náhradu škody podle § 14 odp. ř., přehlíží, že tento náhradní nárok předpokládá jsoucnost odpůřčího oprávnění podle § 8 odp. ř. a mimo to přehlíží, že se tento předpis vztahuje jen na případ, že odpůrce, který nabyt věci odporovatelným jednáním, zatížil tuto věc způsobem, kterému nelze odporovati. O takový případ zde však vůbec nejde. Za tohoto stavu věci právem odepřely nižší soudy žalobci oprávnění k odporu pro nedostatek předpokladů § 8 odp. ř. a netřeba již ani zkoumati, zdali prosba žalobní, která se domáhá v podstatě toho, by právní nástupci původního dlužníka splnili to, k čemu tento byl odsouzen, odpovídá předpisu § 13 odp. ř.

Čís. 8726.

Lhůta k námitkám proti výpovědi z nájmu jest lhůtou práva hmotného a neplatí o ní předpisy § 126 c. ř. s., § 89 zák. o organisaci soudů, aniž § 903 obč. zák.

(Rozh. ze dne 21. února 1929, R I 1030/28.)

Soud první stolice zamítl návrh vypovídáných, by mimosoudní výpověď byla prohlášena za zrušenou. D ů v o d y : Vypovídáná strana vznesla podáním, došlým na soud dne 9. srpna 1928 námitky proti mimosoudní výpovědi žalující strany s datem poštovního razítka ze dne 4. srpna 1928 a žádajíc, by ustanoven byl rok o námitkách, navrhla, by byla prohlášena výpověď za zrušenou a vypovídající žalobkyně odsouzena k náhradě útrat. Žalující strana navrhla zamítnutí námitek pro opožděnost, ježto výpověď byla dána dne 28. července 1928, takže došly-li námitky k soudu dne 9. srpna 1928, není možno, by šly poštou v místě po pět dnů. Sdělením poštovního úřadu v S. ze dne 25. září 1928 soud zjišťuje, že námitky byly dány do listovní schránky poštovního úřadu dne 4. srpna a dne 9. srpna zapsány jako doporučená zásilka do knihy přijímací. Vzhledem k ustanovení § 42 druhý odstavec nařízení ministerstva obchodu ze dne 22. září 1916 čís. 317 ř. zák. bylo proto soudu uznati námitky za podané na poště teprve dnem zápisu do přijímací knihy, dnem 9. srpna 1928, a tudíž za opožděné vzhledem k tomu, že od nesporného data výpovědi